

UITSpraak

Het College van Beroep voor de Examens van de Radboud Universiteit Nijmegen doet hierbij uitspraak inzake het beroep van:

..... appellant

tegen de beslissing van

de examencommissie Rechtsgeleerdheid verweerster

I Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft op 18 februari 2015 en op 24 februari 2015 een bezwaarschrift aan verweerster doen toekomen inzake het niet ter beschikking stellen van een laptop tijdens het tentamen Inleiding tot de Rechtswetenschap I op 19 december 2014 en het tentamen Inleiding Staats- en Bestuursrecht op 14 januari 2015. Bij schrijven gedateerd 25 februari 2015 heeft appellant via het digitaal Centraal Klachtenloket een pro-forma beroepschrift ingediend bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: het College) tegen de vaststelling van de uitslag van het tentamen Inleiding tot de Rechtswetenschap I van 19 januari 2015 en van het tentamen Inleiding Staats- en Bestuursrecht van 30 januari 2015. Op 4 maart 2015 heeft verweerster een beslissing genomen op de twee bezwaarschriften van appellant.

Bij schrijven van 18 maart 2015, ontvangen op 19 maart 2015, heeft appellant het College de gronden van zijn beroepschrift doen toekomen. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerster van 4 maart 2015. Het beroep richt zich allereerst op het niet nemen van een besluit van verweerster op het verzoek van appellant om hem voor het tentamen Inleiding Staats- en Bestuursrecht een extra tentamenkans te geven. Bij beslissing van verweerster van 4 maart 2015 heeft verweerster appellant wel een extra tentamenkans toegezegd voor het vak Inleiding tot de Rechtswetenschap I, maar appellant kan zich niet verenigen met de motivering van verweerster om tot die beslissing te komen. Het beroep richt zich met betrekking tot laatstgenoemd vak derhalve niet op de toekenning van de extra tentamenkans, maar louter op de motivering van verweerster. Tevens kan appellant zich niet verenigen met de afwijzing van verweerster inzake zijn verzoek om drie maanden studieuurverlenging te krijgen en de afwijzing van zijn verzoek dat bij de bepaling van het bindend studieadvies er vanuit moet worden gegaan dat hij de tentamens van Inleiding Staats- en Bestuursrecht en Inleiding tot de Rechtswetenschap I heeft gehaald.

Bij schrijven van 20 maart 2015 is het beroep doorgezonden aan verweerster met het verzoek om appellant uit te nodigen voor een gesprek om te bezien of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk zou zijn. Bij schrijven van 16 april 2015, heeft verweerster het College laten weten dat een minnelijke schikking inzake het beroep niet mogelijk is gebleken en heeft verweerster aan het College een verweerschrift doen toekomen. Appellant heeft bij schrijven van 15 april 2015 nog nadere stukken ingediend.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting op 24 april 2015, alwaar appellant in persoon is verschenen, bijgestaan door mr., jurist bij ARAG. Namens verweerster is verschenen, secretaris.

II Het geschil

Het standpunt van appellant, zoals in de stukken neergelegd en ter zitting verwoord, kan zakelijk als volgt worden samengevat.

Appellant stelt zich deels niet te kunnen verenigen met het besluit van 4 maart 2015. Ter onderbouwing van zijn standpunt voert hij het volgende aan.

Appellant heeft dyslexie en heeft hiervoor op 1 oktober 2014 een begeleidingsovereenkomst met verweerster afgesloten. In deze begeleidingsovereenkomst staat vermeld dat aan appellant, vanwege zijn dyslexie, twee extra voorzieningen worden toegekend bij tentamens, namelijk: 1. extra tentamentijd en 2. 'waar nodig en mogelijk' het gebruik van een laptop tijdens tentamens. Appellant stelt dat hij niet is geïnformeerd over wat 'waar nodig en mogelijk' concreet inhoudt. Hij is ten tijde van het sluiten van de overeenkomst er vanuit gegaan dat de zinsnede betekent dat hij bij tentamens recht heeft op gebruik van een laptop behalve bij tentamens waarbij hij geen laptop nodig heeft, zoals een tentamen dat alleen bestaat uit multiple-choicevragen of een pleitopdracht.

Op 12 december 2014 heeft de studieadviseur mevrouw per e-mail aan appellant laten weten dat hij voor het tentamen van 19 december 2014 geen laptop kon krijgen omdat er te weinig laptops beschikbaar zijn binnen de faculteit en dat er geen mogelijkheid is om deze voor het lopende studiejaar 2014/2015 aan te schaffen. Om alle studenten op gelijke wijze toegang tot de beschikbare voorzieningen te geven, is besloten om geen laptops toe te staan aan studenten die als functiebeperking uitsluitend dyslexie hebben voorgedragen. De laptops blijven slechts beschikbaar voor mensen met andere (meestal lichamelijke) aandoeningen, zo schrijft de studieadviseur.

Appellant is, gelet op zijn begeleidingsovereenkomst, verbaasd over het bericht van mevrouw dat er voor hem geen laptop ter beschikking meer wordt gesteld bij de tentamens. Hij is van oordeel dat de begeleidingsovereenkomst eenzijdig door de studieadviseur is geschorst, dan wel opgezegd, zonder dat hij daarover tijdig en adequaat is geïnformeerd en zonder dat hij daarover gehoord is. Naar het oordeel van appellant leidt de huidige handelwijze tot rechtsongelijkheid en willekeur, aangezien sommige studenten wel een laptop mogen gebruiken en anderen niet. Appellant voert aan dat het maken van een tentamen zonder laptop in strijd is met een uitspraak van het College voor de Rechten voor de Mens (2013-216).

Op 16 december 2014 heeft de studieadviseur appellant voorgesteld om een afspraak te maken om te praten over de voorzieningen. Doordat de eerste mogelijke datum, 23 december 2014, in de vakantie viel en de agenda van de studieadviseur na de vakantie al behoorlijk vol was, heeft dit gesprek pas op 19 januari 2015 plaats gevonden. In dit gesprek komt de studieadviseur bij nader inzien terug op haar eerder ingenomen standpunt en zegt in het geval van appellant weer het recht toe om een laptop te gebruiken tijdens de tentamens voor de rest van het studiejaar. De studieadviseur geeft daarbij wel aan dat appellant eerder contact had kunnen opnemen. Appellant bestrijdt deze stelling en geeft aan dat hij al vanaf 12 december 2014 de noodzaak van een laptop aan het licht probeert te brengen. In april 2015 is er een nieuwe begeleidingsovereenkomst tussen appellant en verweerster opgesteld waarin aan appellant het gebruik van een laptop is toegekend voor de rest van het collegejaar en is de zinsnede 'waar nodig en mogelijk' geschrapt.

Appellant heeft verweerster in zijn bezwaarschriften verzocht dat hij met onmiddellijke ingang bij alle tentamens extra tentamentijd moet krijgen en dat er een laptop ter beschikking moet worden gesteld, zoals is afgesproken in de begeleidingsovereenkomst. In de bestreden beslissing van verweerster wordt voor het resterende collegejaar erkend door verweerster dat appellant een laptop mag gebruiken tijdens tentamens de rest van het huidige studiejaar. Verweerster benadrukt dat aan het eind van het studiejaar echter zal worden geëvalueerd wat het gebruik van een laptop heeft betekend voor de studievoortgang van appellant. Appellant komt in beroep tegen deze evaluatie aan het eind van het studiejaar. Hij stelt dat dyslexie niet zomaar overgaat en dat met hem is afgesproken dat het toekennen van de voorzieningen dan ook gedurende zijn gehele bachelorperiode zou gelden. Appellant wil niet elk jaar opnieuw een aanvraag doen voor extra voorzieningen en dan in grote onzekerheid blijven zitten of hij deze voorzieningen wel krijgt.

Tevens brengt appellant naar voren dat hij, door het aanvankelijke bericht dat er geen laptop aan hem werd toegekend tijdens de tentamens, reeds in zijn belangen is geschaad omdat hij het tentamen Inleiding tot de Rechtswetenschap I op 19 december 2014 en het tentamen Staats- en Bestuursrecht op 14 januari 2015 zonder laptop heeft moeten maken. Appellant is ervan overtuigd dat indien hij een

laptop tot zijn beschikking had, hij het tentamen beter had kunnen maken. Doordat appelland geen laptop heeft kunnen gebruiken tijdens deze tentamens, heeft dat voor appelland een nadelige invloed op het tentamenresultaat gehad en heeft hij beide vakken niet gehaald. Het niet behalen van deze tentamens kan voor appelland grote consequenties hebben voor de toekomst van zijn studie Rechten en Bestuurskunde: appelland krijgt mogelijk geen positief bindend studieadvies, appelland haalt mogelijk niet de 70 studiepunten die hij verplicht moet halen om het volgende studiejaar met het tweede jaar Recht & Management te mogen starten en tot slot hoopt de studielast en tentamendruk voor appelland hoog op naar het einde van het studiejaar toe.

Voor het tentamen Inleiding tot de Rechtswetenschap I d.d. 19 december 2014 merkt appelland tevens op dat dit tentamen organisatorisch erg chaotisch verliep: er waren te weinig tentamenexemplaren en er bleken geen laptops aanwezig in de zaal. Het gevolg hiervan is dat een deel van de studenten al aan het tentamen kon beginnen, terwijl een ander gedeelte nog niet kon beginnen. Appelland heeft hier stress door ondervonden en dit heeft eveneens een nadelige invloed gehad op het tentamenresultaat. Gelet op het voorgaande heeft appelland verweerster verzocht om een extra en gratis herkansing voor zowel het vak Inleiding tot de Rechtswetenschap I en het vak Inleiding Staats- en Bestuursrecht. Verweerster heeft in de bestreden beslissing de extra tentamenkans voor het vak Inleiding tot de Rechtswetenschap I toegekend aan appelland, vanwege het chaotische verloop van het tentamen. Appelland is van oordeel dat hij de extra tentamenkans echter ook moet krijgen voor het vak Inleiding Staats- en Bestuursrecht op grond van het niet ter beschikking stellen van een laptop tijdens het tentamen. In de bestreden beslissing wordt niet in gegaan op het verzoek van appelland met betrekking tot de extra tentamenkans voor het vak Staats- en Bestuursrecht. Appelland vat dit op als een weigering tot het nemen van een besluit op dit punt.

Appelland geeft voorts aan dat hij bij de keuze van een universiteit zich goed heeft laten voorlichten over de zorgstructuur van de universiteit, gelet op zijn dyslexie. De Radboud Universiteit bood voorzieningen aan en zag appelland ook graag op de universiteit studeren. Appelland heeft zich bij de keuze van de universiteit derhalve erg laten leiden door deze voorzieningen en hij wordt thans in zijn belangen geschaad doordat de universiteit de afspraken omtrent de aangeboden voorzieningen niet nakomt.

Tot slot voert appelland aan dat verweerster ten onrechte zijn twee verzoeken afwijst: enerzijds zijn verzoek om studieduurverlenging van drie maanden en anderzijds zijn verzoek dat bij de bepaling van het bindend studieadvies, zolang hij nog geen twee nieuwe tentamenkansen heeft gehad, ervan uit gegaan moet worden dat hij deze twee tentamens heeft gehaald afwijst. Naar het oordeel van appelland is het immers aan verweerster te wijten dat hij deze tentamens niet heeft gehaald.

Appelland verzoekt het College het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing gedeeltelijk te vernietigen.

Het standpunt van verweerster zoals vervat in de stukken en ter zitting nader uiteengezet, kan zakelijk als volgt worden weergegeven.

Verweerster handhaaft de bestreden beslissing en volgt appelland niet in zijn stellingen. Verweerster wijst op het navolgende.

Verweerster benadrukt dat in de begeleidingsovereenkomst van 1 oktober 2014 uitdrukkelijk aangegeven staat dat appelland 'waar nodig en mogelijk' gebruik mag maken van een laptop bij de tentamens. Verweerster stelt dat zowel de studentendecaan als de studieadviseur appelland gewezen hebben op de betekenis van deze zinsnede. De gedachtegang achter deze zinsnede is volgens verweerster dat als er teveel studenten met alleen dyslexie aan een tentamen deelnemen, naast andere studenten met een functionele stoornis, dan kan de faculteit geen laptop ter beschikking stellen omdat zij niet genoeg laptops hebben. Pas in de loop van het eerst semester werd duidelijk hoeveel studenten met alleen dyslexie als beperking zich hebben aangemeld. Dit studiejaar hebben zich meer studenten met een beperking aangemeld dan voorgaande jaren, namelijk een groep van 17 studenten. De

Faculteit had dit niet verwacht en zag zich geconfronteerd met het probleem dat zij maar 6 laptops tot haar beschikking heeft. Verweerster erkent de stelling van appellant dat hij vanwege zijn dyslexie een laptop wel nodig heeft om tot een beter resultaat van het tentamen te kunnen komen. Echter, gelet op het tekort aan laptops kan verweerster niet voldoen aan de overeenkomst en derhalve beroept zij zich op de clausule 'waar mogelijk'. Gelet op deze zinsnede in de begeleidingsovereenkomst, en gelet op het feit dat naar de mening van verweerster de betekenis van deze zinsnede aan appellant is medegedeeld, is verweerster van oordeel dat appellant op grond van de begeleidingsovereenkomst geen rechten kan ontleen op een extra tentamenkans voor het vak Inleiding tot de Rechtswetenschap I vanwege het ontbreken van een laptop. De extra tentamenkans voor dit vak wordt aan appellant weliswaar toegekend, maar louter op de grond dat het tentamen een chaotische start kende en het feit dat dit de eerste keer was dat appellant een tentamen zonder laptop moest afleggen. Ter zitting motiveert verweerster dat, gelet op de voorgaande redenen, appellant derhalve ook geen recht heeft op een extra tentamenkans voor het vak Inleiding Staats- en Bestuursrecht.

Ten tweede volgt verweerster appellant niet in zijn stelling dat hij niet tijdig op de hoogte is gesteld van het feit dat hij geen gebruik kon maken van een laptop tijdens zijn tentamens. Verweerster geeft toe dat de berichtgeving via Osiris weliswaar niet geheel vlekkeloos is verlopen, maar appellant heeft een week voor het eerste tentamen, Inleiding tot de Rechtswetenschap I, contact gehad met de studieadviseur over het feit dat er geen laptop voor hem ter beschikking werd gesteld. Voorts geeft verweerster aan dat de begeleidingsovereenkomsten die met studenten worden afgesloten altijd een geldigheidsduur van 1 jaar hebben. Na afloop van het jaar vindt een evaluatie plaats van de studievoortgang in het licht van de omstandigheden van de student en de toegekende voorzieningen. Verweerster ziet geen reden om hiervan af te wijken.

Met betrekking tot het verzoek van appellant dat bij de bepaling van het bindend studieadvies er vanuit moet worden gegaan dat hij beide tentamens heeft gehaald, acht verweerster zich niet de bevoegde instantie om daar een beslissing over te nemen. Verweerster heeft appellant verwezen naar een aparte commissie die over het bindend studieadvies binnen de Faculteit der Rechtsgeleerdheid gaat, namelijk de commissie Bindend Studieadvies.

Tot slot stelt verweerster niet in te kunnen gaan op het verzoek om de studieduur van appellant te verlengen. De eisen – in de zin van studievoortgang – die aan studenten worden gesteld, is de eis van het Bindend Studie Advies in het eerste jaar en de eis dat de volledige bacheloropleiding in vier jaar moet zijn afgerond. Lukt dit laatste niet, vanwege omstandigheden die de student niet zijn aan te rekenen, dan kan verweerster de periode verlengen. Dit doet verweerster echter nooit op voorhand, maar pas op het einde van de periode van vier jaar, wanneer is gebleken dat de termijn niet is behaald en de student een gemotiveerd verzoek tot verlenging heeft ingediend.

Verweerster verzoekt het College het beroep ongegrond te verklaren.

III Overwegingen

Het College overweegt gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting als volgt.

In geding is de vraag of de beslissing van verweerster van 4 maart 2015 in stand kan blijven.

Het College stelt voorop dat die beslissing tot de exclusieve bevoegdheid van verweerster behoort. De beslissing van verweerster komt slechts voor vernietiging in aanmerking indien deze in strijd is met de bij of krachtens de Structuurregeling van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: de Structuurregeling) geldende regels dan wel met de redelijkheid en billijkheid. Het College heeft bij laatstgenoemde toetsing slechts een marginaal toetsende taak.

In geding is allereerst de vraag hoe de begeleidingsovereenkomst die appellant met verweerster heeft gesloten uitgelegd moet worden. Appellant en verweerster twisten over de vraag hoe de zinsnede

‘waar nodig en mogelijk gebruik van een laptop tijdens tentamens’ uitgelegd moet worden.

Het College stelt voorop dat de vraag hoe in een schriftelijk contract de verhouding van partijen is geregeld en of dit contract een leemte laat die moet worden aangevuld, niet kan worden beantwoord op grond van alleen maar een zuiver taalkundige uitleg van de bepalingen van dat contract. Voor de beantwoording van die vraag komt het immers aan op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Daarbij kan mede van belang zijn tot welke maatschappelijke kringen pp. behoren en welke rechtskennis van zodanige partijen kan worden verwacht (vgl. HR 13-03-1981, NJ 1981, 635 (Haviltex)).

Het College is van oordeel dat zowel de tekst als de bedoeling van de begeleidingsovereenkomst onvoldoende steun biedt voor de beperkte uitleg die verweerster aan de zinsnede geeft. Indien verweerster de feitelijke beschikbaarheid van laptops als voorwaarde aan de geboden voorziening had willen verbinden, had het op haar weg gelegen dat duidelijk in de tekst tot uitdrukking te brengen, bijvoorbeeld door de woorden ‘mits in voldoende mate beschikbaar’ of iets dergelijks aan de zinsnede toe te voegen.

Voorts doet de uitleg van verweerster ook geen recht aan de betekenis die appellant in de gegeven omstandigheden aan deze bepaling mocht toekennen. Immers het doel van de overeenkomst is om aan studenten met een beperking voorzieningen te bieden, die de nadelen die zij ondervinden van hun beperking tijdens het maken van tentamens, kunnen compenseren. Indien voor verweerster het niet voorhanden zijn van een voldoende aantal laptops reeds een reden zou zijn om de voorziening niet te hoeven leveren, stelt de geboden voorziening niets meer voor dan de enkele toezegging dat als er een laptop beschikbaar is de student die mag gebruiken, terwijl de student dan steeds in het ongewisse zou blijven of de genoemde voorziening ook daadwerkelijk geboden wordt. Het College acht een dergelijke vrijblijvende en beperkte uitleg van ‘waar nodig en mogelijk gebruik van een laptop tijdens tentamens’, mede gelet op het belang van appellant bij het gebruik van een laptop tijdens tentamens en dus ook bij het aangaan van de begeleidingsovereenkomst, niet aannemelijk. Verweerster erkent ter zitting immers ook dat appellant vanwege zijn dyslexie met het gebruik van een laptop tijdens zijn tentamen een beter resultaat zou kunnen behalen. Het belang van een laptop tijdens de tentamens van appellant wordt naar het oordeel van het College bovendien bevestigd in de nieuwe afgesloten begeleidingsovereenkomst van april 2015 waarin wordt afgesproken dat appellant, zonder enig voorbehoud, een laptop mag gebruiken tijdens zijn tentamens. Het belang van een laptop voor appellant staat daarmee voor het College vast. Dit brengt tevens met zich mee dat van verweerster mag worden verwacht dat zij zich voldoende inspant om de begeleidingsovereenkomst van 1 oktober 2014 na te komen. Dit klemmt te meer, omdat het aannemelijk is, zoals appellant ook aangeeft, dat studenten met een beperking de keuze voor een universiteit mede baseren op het bestaan van dergelijke regelingen, die voor hen van groot belang zijn en op de nakoming waarvan zij ook moeten kunnen vertrouwen.

Dat verweerster er naar haar zeggen pas begin november 2014 achter is gekomen dat er dit studiejaar een grotere groep studenten dan voorzien zich hebben aangemeld met alleen de functiebeperking dyslexie en dat vanwege de beperkte financiële middelen de Faculteit maar 6 laptops tot haar beschikking heeft om te gebruiken tijdens tentamens, regardeert appellant niet. Van verweerster mag worden verwacht, wanneer zij met appellant en met nog circa 17 andere studenten een begeleidingsovereenkomst sluit waarin als voorziening wordt toegekend het gebruik van een laptop tijdens tentamens, dat zij ervoor zorgt dat er voldoende laptops beschikbaar zijn op een tentamen. Het ontbreken van financiële middelen om extra laptops aan te schaffen kan verweerster niet disculperen. Verweerster had dit immers kunnen en dus ook moeten bedenken vóórdát de gebruikersovereenkomsten werden aangegaan. Verweerster weet immers dat er een capaciteitsprobleem kan ontstaan zodra er zich meer dan 6 studenten aanmelden met een beperking waarvoor een laptop nodig is. Bovendien had verweerster ook naar andere oplossingen kunnen zoeken om de studenten met louter dyslexie als beperking toch een laptop ter beschikking te kunnen stellen.

Te denken valt bijvoorbeeld aan het lenen of huren van laptops of aan het bieden van twee aansluitende tentamenmogelijkheden.

Het College is derhalve van oordeel dat verweerster tekort is geschoten in de nakoming van de begeleidingsovereenkomst van 1 oktober 2014. Appellant heeft hierdoor het tentamen Inleiding Staats- en Bestuursrecht zonder een laptop moeten maken en is derhalve in zijn belangen geschaad. Op grond van voorgaande overwegingen komt het College tot de conclusie dat het beroep van appellant inzake de afwijzing van een extra tentamenkans voor het vak Inleiding Staats- en Bestuursrecht gegrond is en de bestreden beslissing op dit punt in redelijkheid niet in stand kan blijven.

Voorts richt het beroep van appellant zich op de motivering die verweerster in de bestreden beslissing ten grondslag legt aan de toekenning van zijn verzoek tot een extra tentamengelegenheid voor het vak Inleiding tot de Rechtswetenschap I. Gelet op het feit dat verweerster voldoet aan het verzoek van appellant om hem een extra tentamengelegenheid te geven, is het College van oordeel dat appellant geen belang meer heeft bij louter een andere motivering. Het College acht het beroep op dit punt dan ook ongegrond.

Appellant is het voorts niet eens met de in de beslissing van verweerster gestelde evaluatie van de begeleidingsovereenkomst na een periode van 1 jaar. Verweerster stelt dat de begeleidingsovereenkomst na een jaar wordt geëvalueerd om te bekijken of de overeenkomst gecontinueerd moet worden. Het College is van oordeel dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de evaluatie niet redelijk is. Ter zitting geeft appellant bovendien aan dat de nieuwe begeleidingsovereenkomst van april 2015 goed geregeld is. Het College is van oordeel dat, nu een inschrijving op de universiteit eveneens voor een periode van 1 jaar geldt, het niet onredelijk is om de begeleidingsovereenkomst eveneens 1 jaar te laten duren. Het College acht het beroep op dit punt ongegrond.

Met betrekking tot het verzoek van appellant dat bij de bepaling van het bindend studieadvies er vanuit moet worden gegaan dat hij beide tentamens gehaald heeft, is het College van oordeel dat verweerster voldoende duidelijk heeft gemotiveerd dat zij niet de bevoegde instantie is die dit verzoek kan behandelen. Appellant heeft geen gronden aangevoerd waarom verweerster in haar ogen wel de bevoegde instantie zou moeten zijn en derhalve acht het College het beroep op dit punt ongegrond. Ten overvloede overweegt het College dat de bevoegde instantie, in casu de Commissie Studieadvies Eerste Jaar van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, verplicht is om de persoonlijke omstandigheden van appellant in acht te nemen bij het te geven studieadvies en derhalve die beslissing voldoende waarborgen biedt.

Tot slot richt het beroep van appellant zich op de afwijzing van verweerster van het verzoek van appellant om drie maanden verlenging van zijn studiejaar. Het College merkt op dat er thans nog geen sprake is van enige studievertraging en dat appellant derhalve thans geen belang heeft bij dit verzoek. Het College is tevens van oordeel dat het beleid van verweerster om een verzoek tot studieduurverlenging pas in behandeling te nemen indien studievertraging een aannemelijk feit is, niet onredelijk. Het College is van oordeel dat het beroep op dit punt ongegrond is.

IV Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens:

- verklaart het beroep **gegrond** met betrekking tot de beslissing van verweerster om appellant geen extra tentamengelegenheid te geven voor het vak Inleiding Staats- en Bestuursrecht. Het College vernietigt de beslissing van verweerster van 4 maart 2015 op dit punt en draagt verweerster op om binnen 14 dagen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- verklaart het beroep voor het overige **ongegrond**.

en bepaalt dat deze uitspraak in afschrift verzonden wordt aan:

- appellant en verweester;
- de decaan van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid;
- het College van Bestuur.

Aldus vastgesteld te Nijmegen op 24 april 2015